



Zöldövezetek terén nem áll rosszul Székelyudvarhely városa, sőt díszfák terén sem, hiszen a régiek mellett az utóbbi években folyamatos volt az utánpótlás, gondoljunk csak a sétatéri új fákra, illetve a Föld-napi ültetésekre. De hol vannak a város legrégebbi fái?

A Frecska-fák a sétatéren

Ha már a [sétaterről](#) szót ejtettünk, mindenképpen álljunk meg a park évszázados fái alatt. Az itteni fákat a múlt század elejének városi főkertésze ültette. Az 1867-ben született, szlovák származású **Frcska (Frecska) Sámuel** főkertész szolgálati lakása a parkban volt, a mostani vendéglő helyén.





A Kossuth utca hársfái és a Papkert tölgyei

Egy fa korát nehezen lehet megállapítani, a laikus csak onnan tudja, hogy ismeri azokat az információkat, amik az ültetési körülményekről, illetve évszámokról szólnak. Ha egyenesen, keresztben elvágunk egy fatörzset, akkor a szakember meg tudja mondani a gyűrűk számából, hogy körülbelül hány éves lehet a fa.

A Kossuth Lajos utcában többféle, kis- és nagylevelű, illetve ezüsthársakat láthatunk. Ezeket a két világháború közötti időszakban, a húszas-harmincas években ültették. Legalábbis az akkori fotókon már látszanak. Abban az időben a Kossuth utca számított Székelyudvarhely sétáló utcájának, korzójának – ezért logikus volt, hogy olyan fák kerüljenek oda, amelyek tavasszal illatosak, nyáron pedig szépek, esztétikusak, árnyékot adók. Ugyanilyen régiak a [Villanytelep utcában](#) is a fák.

A Papkert egy másik olyan hely, ahol nagyon régi fák vannak – ezek is körülbelül egy évszázadosak, leginkább tölgyfák. A Csereháti új lakótelepről könnyen megközelíthetjük őket, de a legszebb látványt talán a Csalóka-tető felé vezető útról nézve, naplementében nyújtják.

Régi fák a régi út mellett

Egykor [új útnak, azután Lenin-útnak, ma Tamási Áron utcának](#) hívjuk a város nyugati feléből ki- és bevezető utat, amit több mint hetvenéves juhar- és akácfák szegélyeznek.

Szombatfalván ezeket 1940. és 44. között ültették, ekkor épült meg az új út a Szejkefürdő irányába. A városba bevezető út azelőtt a mai Ugron Gábor utca volt, a bevonuló magyar katonák is ezen érkeztek Székelyudvarhelyre 1940 szeptemberében.

Ezután, 1942-ben készült el az új út, ami az Ugron-kúria mellett levágott egy darabot a család birtokából. A kúria udvarán is van néhány nagyon régi, legalább évszázados fa, tőle alig száz méterre pedig az egyik legöregebb udvarhelyi fa áll.



Közvetlenül az állítólagos hősök sírjainak elhanyagolt kertje mellett áll a város legvastagabb és legrégebbi fája, ez egy legalább 200 éves tölgy, amit az országútról is lehet látni. Néhány évvel ezelőtt még kizöldült, most már kiszáradtnak tűnik – egy kis metszéssel szebbé lehetne varázsolni, illetve esetleg egy táblát is ki lehetne helyezni rá, hiszen ez a fa már akkor is állt, amikor a közvetlenül mellette élők még azt sem tudták, hogy mi a gépkocsi vagy a [villanyvilágítás](#).

A fák szelleme

Ha továbbmegyünk az Ugron utcán a Szejke irányába, hamarosan megpillanthatjuk Kannásné fáját. Tulajdonképpen egy nagy, kb. három méteres, kiszáradt csont, aminek korát legalább négyszáz évre becsülhetjük. Nem élő fáról van szó, de kétségtelenül Székelyudvarhely legismertebb fája, az ötvenes években volt hajtás utoljára rajta.



Vofkori György helytörténész leírása szerint azért nevezték Kannásné fájának, mert az udvarhelyi vásárba jövő lengyelfalvi, szenttamási és ülkei asszonyok tejeskannáikat letéve, a fa alatt, az árnyékban pihentek meg.

